

Република Србија
УПРАВНИ СУД
9 У 17468/12
13.02.2013. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија Душанке Марјановић, председника већа, Руже Урошевић и Зорице Китановић, чланова већа, са судијским сарадником Мирјаном Савић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца КМ из Н, А, кога заступа РЂ из ЦЗЗИПТАБ, Улица ..., поднетој против тужене Комисије за азил, ради поништаја решења број од ... године, у правној ствари азила, у нејавној седници већа, одржаној дана 13.02.2013. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ ОДБИЈА.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиоца изјављена против решења Министарства унутрашњих послова Републике Србије – Одсека за азил, број ... од ... године, којим је одбачен тужиочев захтев за азил из разлога што је тражилац азила у Републику Србију дошао из сигурне треће земље, наложено му да у року од три дана од дана правноснажности овог решења напусти Републику Србију уколико нема другог основа за боравак и да Одсеку за азил врати личну карту за лице које тражи азил.

Тужбом, поднетом овом суду дана 24.12.2012. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа због повреде правила поступка и непотпуно и нетачно утврђеног чињеничног стања. Истиче да му у поступку пред првостепеним органом није обезбеђен преводилац који би могао да му преводи ток поступка са српског на паштунски језик, већ је супротно начелу бесплатног превођења из члана 11. Закона о азилу и начелу употребе језика и писма из члана 16. став 3. Закона о општем управном поступку, поступак превођен на персијски језик од стране званичног тумача државног органа, а онда тај исти

превод даље превођен на паштунски језик уз помоћ физичког лица – другог странца, другог тражиоца азила. Сматра да је првостепени орган погрешно утврдио да је у земљама кроз које је тужилац прошао, могао да поднесе захтев за азил, имајући у виду генерални положај миграната и тражилаца азила у Т, Г и М и конкретну позицију тужиоца. Наиме, у Т се тражиоци азила затварају у имиграционе центре где су многи лишени права на адвоката, а турске власти редовно одбијају да дозволе могућност подношења захтева за азил лицима која илегално уђу у земљу и буду ухапшени од стране турске полиције. Такође, азил није могао да тражи ни у Г због лошег односа грчких власти и полиције према избеглицама. У Македонији није могуће проћи кроз ефикасан првостепени и другостепени поступак, због одсуства преводилаца који би обезбедили ваљаност спровођења поступка. Тужени орган није сматрао за сходно да утврди да ли је првостепени орган обавезан да утврди разлоге зашто лице није тражило азил раније, да ли постоје услови да се лице врати у земљу транзита у којој би могао да оствари азил и слично. Такође, није утврђена ни чињеница да за тужиоца није безбедно да се врати у А, јер се борбе воде у свим деловима А, што са талибанима што са другим антивладиним снагама. Обзиром да је оспореним решењем дошло до грубог кршења основних људских права, предложио је да суд уважи тужбу и поништи оспорено решење.

У одговору на тужбу тужени орган је остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио да суд одбије тужбу, као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС” бр. 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, сагласно одредби члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Из списка предмета произлази да је тужилац дана ... године поднео захтев за азил у Републици Србији надлежној организационој јединици Министарства унутрашњих послова Републике Србије. Првостепеним решењем је одбачен захтев тужиоца, из разлога што је тужилац у Републику Србију дошао из сигурне треће земље. Истим решењем му је наложено му да у року од три дана од дана правоснажности решења напусти Републику Србију, уколико нема другог основа за боравак и да Одсеку за азил врати личну карту за лице које тражи азил. Тужени орган је одбио жалбу тужиоца изјављену против наведеног првостепеног решења, нашавши да је правилно одбачен захтев тужиоца за азил, будући да је

тужилац претходно боравио у Т, Г и М, које се налазе на листи сигурних трећих земаља.

Одредбом члана 2. Закона о азилу (“Службени гласник РС” бр. 109/07), прописано је да је сигурна трећа држава држава са листе коју утврђује Влада, која се придржава међународних начела заштите избеглица садржаних у Конвенцији о статусу избеглица из 1951. године и Протоколу о статусу избеглица из 1967. године, у којој је тражилац азила боравио или кроз коју је пролазио, непосредно пре доласка на територију Републике Србије и у којој је имао могућност подношења захтева за азил, у којој не би био изложен прогону, мучењу, нељудском или понижавајућем поступку или враћању у државу у којој би његов живот, безбедност или слобода били угрожени.

Одредбом члана 17. Закона о азилу прописано је да сваки странац који је поднео захтев за азил има право да усмено и непосредно буде саслушан од стране овлашћеног службеника надлежне организационе јединице Министарства унутрашњих послова, о свим чињеницама релевантним за признавање права на уточиште или доделу субвенционих заштите.

Одредбом члана 33. став 1. тачка 6. истог закона, прописано је да ће Канцеларија за азил одбацити захтев за азил без испитивања да ли лице које тражи азил испуњава услове за признавање азила, ако утврди да је лице које тражи азил дошло из сигурне треће државе, осим ако докаже да за њега није сигурна.

Одлуком о утврђивању листе сигурних држава порекла и сигурних трећих држава (“Службени гласник РС” бр. 67/09), утврђена је листа сигурних држава порекла и сигурних трећих држава, у које, између осталих, спадају и Република Г, Република М и Република Т.

Полазећи од наведеног чињеничног и правног стања ове управне ствари, правилно је, по оцени суда, тужени орган одбио жалбу тужиоца изјављену против првостепеног решења, будући да је захтев тужиоца за азил правилно одбачен, сагласно члану 33. став 1. тачка 6. Закона о азилу, јер је дошао из сигурне треће државе, у којој је имао могућност подношења захтева за азил, а није при том доказао да та држава за њега није сигурна.

Суд је ценио навод тужбе да су повређена правила поступка од стране првостепеног органа, јер тужиоцу није обезбеђен преводилац са српског на паштунски језик, па је нашао да исти није основан. Ово стога, што је приликом усмене расправе, тужиоцу омогућено да одреди лице које говори језик који разуме – пашту језик, као и језик који познаје тумач обезбеђен од стране првостепеног органа – фарси језик, са којег је превођено

